

CRITICA CINE

Marcel·lí Borrell

Un sol revolucionat

LA TRAMA: Any 2057, el sol s'està apagant i des de la Terra s'envia una nau per fer detonar una bomba a l'interior del sol per tal de reactivar-lo, però el pla fracassa i set anys després una altra nau, Icarus II, ho intentarà de nou.

La pel·lícula: La ciència-ficció és un subgènere cinematogràfic que pertany al fantàstic. És a dir, té més de ficció que de ciència. Com passa amb l'espectacle de la política, on el show s'imposa a la cosa política en si... El problema dels guionistes i escriptors sovint rau en la dificultat de trobar arguments (in)creïbles i alhora sòlids. Perquè la Terra ha estat objecte d'amenaques extraterrestres i d'hecatombes planetàries per a tots els gustos. L'originalitat de *Sunshine* és que per primera vegada l'amenaça prové del sol, aquella estrella que és font de

vida per al nostre sistema. L'actual aventura salvadora remet a d'altres films més o menys il·lustres: *Naves silenciosas*, *Armageddon*, *Cuando los mundos chocan*, *Esfera*, *Star Trek*... Però Danny Boyle (*Trainspotting*) i el seu guionista Alex Garland (*La playa*) se les empesquen per trufar-hi altres referències senye-

res com 2001, *Solaris* i, com no, *Alien*. El resultat final resulta d'una hibridesa que et deixa amb cert regust a refregit. En l'odissea dels vuit tripulants multiculturals (europeus, americans i asiàtics sense paritat però: sis homes, dues dones) els productors hi han barrejat elements inestables de suspens, acció, polsims de ciència divulgativa, diàlegs pretesament profunds sobre la fe i la convivència, bellesa visual, sacsejats en la coctelera d'un disseny de producció atractiu. Així el film transcorre amb ritmes canviants, de la parsimònia d'un viatge avorrit i llarg, claustrofòbic, a la taquicàrdia adrenalítica dels *psychokillers* apocalíptics. A bord de l'Icarus II hi conviuen, en un microcosmos simbòlic, els (últims?) supervivents de la raça humana, amb els seus desitjos i els seus traumes, i serà en aquesta convivència conflictiva on Danny Boyle aprofita per posar-se transcendent, per moments. Aquí el realitzador escocès juga a ser Tarkovski o Kubrick, però en el tram final prefereix convertir-se en Wes Craven.

La frase: "No som pas una democràcia, sinó una comunitat de científics" adverteix el fred Capa quan s'ha de decidir una qüestió vital. Està dient que la ciència és una dictadura?

La recomanació: Els cinèfils estel·lars tenen tela per a rato, i alhora un test sobre els seus (amplis) coneixements sobre la matèria.

Sunshine

Director: Danny Boyle.
Intèrprets: Rose Byrne,
Cilliam Murphy, Cliff Curtis,
Chris Evans, Hiroyuki
Sanada. Gran Bretanya,
2007. 105 minuts.
Alpicat-16, Lauren-3.